

Gierik 81, december 2003

Werner Verrelst

Nijlen `65

SUNLICHT

Hij staat op de plank
door duizenden zaterdagen
zeep blank.
Spel dat uit
benen moet geboend.
En hoe water dan
het prikken koelt.

DE WATERPUT

Dat hier enkel een emmer verdween en nooit iets
meer.
Iets brak daar diep
en hield niet langer op.
Wat riep bleef dagen
langs de wanden draaien,
keerde neer en weer, randde
als een ampere kreet.
Wie zocht bedacht de zwaartekracht en dat een
spiegel enkel neemt.

Karel Wasch

Er is iets

MISSCHIEN

Moest jou zeggen hoe ik
verloren had de strijd.
Maar in een gang vol koffers met gestold verdriet
trok je even aan mijn broekspijp
voordat ik je voorgoed verliet nog even
als altijd.
O in het weekend als het van je moeder mag
kunnen we elkaar nog zien
ook doordeweeks en anders steeds
misschien.

MYSTERIE

Er is iets wel en niet gebeurd
de plaats, absurd genoeg, is mij
ontschoten, ik sla
de zwarte engel van zijn sokkel
verbrijzel zijn gegoten lach.
Het huis, de tuin, ze leven
bij de dag, maar zonder woord;
de bloesem zal haar zaad
verstrooien.
Er is iets nooit gezien
het valt nu zwaar dat te erkennen
nog staar ik blind de beelden na
maar mistig is mijn uitzicht
voor een beslagen raam.
Een naam, de klank, zij klinken
uit de verte, maar zonder een
gestalte die hen kent. Een schim
lost op voordat het licht
haar raakt.

Bert Lema

Liever noem ik het niets

veel uren
om een Delftsblauw kopje te bekijken
zijn ons gegeven en
wanneer we over de rommelmarkt slenteren
is het voorbij al lang geleden
laat ons dus talmen
bij de Afrikaanse maskers de spiegelkasten
en het breekbare blauw aanschouwen
van een kopje: het is een gedachte
die voorzichtig omvat wil worden
laat ons inhouden
de adem waarmee we willen prijzen
luidkeels: mooiste oudste teerste
laat ons even daarvan af zien
en baden in een verstrooide halfslaap:
dan bestaat er een ruime wereld
waar we niet in verbazing vallen
maar van de éne tijd in de andere
de Kerstkaarsjes de stukjes
geslepen glas uit oude luchters:
ze zijn als klinken op deuren

eeuwen zijn ons gegeven
ze zien eruit als gedroogde bloemen
als foto's in sepia doorleefde sofa's
wat leefde: geuren opsnoof
rondliep of achterover leunde
ligt onder deze prullaria
als een vergane laag bladeren
de stoel waarop ik zit
en de tafel waar ik een elleboog op steun
tijdens het schrijven zet mij aan
tot het beschrijven van een tocht:
met tafel en stoel doorheen de tijden
ik noem het niet droom
of vlucht
liever noem ik het niets:
zo reis ik zonder oponthoud
en ademen in mijn adem
alle doden waaruit mijn woorden groeien

in liefde voor het leven
de jaren de seconden
zitten we bij elkaar en zijn al
middeleeuwen
over je slapend gezicht glijden spiegelingen:
meisje moeder oud besje
gestalten die je aan den lijve ondervindt
en doorstaat net zoals ik de mijne

het zeer glorieuze moment
dat onze blik valt op een beeldje
dat we altijd al wilden hebben:
het heeft de vorm
waarin we bezig zijn onszelf te gieten
het zeer blijde vermoeden
dat onze ziel die niet bestaat
zich kan vormen uit een indruk
opgedaan op een rommelmarkt
en dat jij en ik dit vermoeden delen
wanneer we op zondagmorgen hand in hand lopen
in de verblindende schuinte
van een winterzon

Ellen Bauwens

Vijf vingers, vier tenen

Vijf vingers om de hals gekromd
Rug over rug gebogen
Heupen delen het ritme met
vijf vingers die strijken
en geen onnauwkeurigheid gedogen
of stappenderhand hun doel bereiken
Met langgerekte bogen
In golvend gebaren
Voorbij ieder vermogen
Tot de mooiste buitenlijnen
Van dubbelspraak bevlogen
van waar geen twee ooit was
Tot ze weer worden wat ze waren:
Roberto Miranda met zijn contrabas.

Jij weet hoe dunbevolkt de steden waren
vier voeten in de telgang van het vreemde land
Soms kregen wij wel eens een ober aan een tafel
het dienblad enkel spiegels, schuimend op de hand
Op zesenzestig wervels door geboende zalen
schilderij: een meisje dat met beide monden lacht
Zelfs het water bleef in kleurenbogen dralen
geklater dat ons geen gedachte verder bracht
De uren vielen van de trotse torens neer
maar: ouderdom gold enkel de gebouwen
Ik weet nog hoe weinig toen verkwanselde tot meer
We hebben spiegeltje voor spiegeltje gehouden.

Stella Timonidou

In de hoek van de tuin

HET DERDE LID

Direct vervangen,
met dezelfde naam en kleur,
om de illusie te behouden
dat hij nog steeds leeft en zingt.
Het was wel wat onverwacht
om Hermes dood te vinden
na een driedaags uitstapje.
We voelden ons schuldig tot we
meer over zijn leven en oorsprong leerden.
Zijn voorvader de Serinus Canarius
en z'n vaderland de Canarische Eilanden.
Het Historia Animalum
spreekt over zijn bestaan
en benadrukt zijn buitengewone zang.
Onvergetelijk zijn melodieën en
zijn gefladder in de kooi -
of liever gezegd gevangenis.
Hij was het derde lid van het gezin.
Tijdens de vakanties verhuisde hij,
maar ook daar schiep hij fraaie akkoorden.
Waarom zwoeren natuur en tijd
tegen zijn leven samen?
We hebben ten minste nog zijn rustplaats gekozen:
in de onbetreden, beschaduwde grond
tussen de hortensia's
in de hoek van de tuin.

THEODOSIA

Het blaffen van honden 's nachts en het geluid
van koeienbellen overdag wisselen elkaar af.
Echte pastorale, idyllische scènes,
ooit thema's van grote schilderkunst,
die nu het kleine naastgelegen huis sieren.
Af en toe hoor je een menselijke stem.
Rondom bergen en luisterrijk groen
en de zon die meedogenloos op je voorhoofd brandt.
De sterren in de heldere hemel schijnen als
diamanten in staat je te verblinden.
De weduwe verderop zingt een klaaglied
om haar pijn te uiten, een bidsnoer in de hand.
Ze klaagt niet. Ze neemt het leven zoals het komt,
want ze weet: je kunt het noodlot niet vermijden.
De kinderen in de vijgenboom
zingen en eten honingzoete vijgen.
Als ze klaar zijn vertrekken ze tevreden
lachend op een vurig paard.

vertaling: Kees Klok en Stella Timonidou

Piet Brak

Menopauze

1.

Haar haaruitval wordt uitgebeend. Geluk
krijgt een nieuwe betekenis.
Ze herinnert zich een park
met moegewaaide bomen.
De dagen worden korter
in de late zomerlucht.
Het spelend kind in de verte
lijkt weer het hare.
De nacht doet pijn
door scherp verlangen.

2.

Het is:
hoe je de avond
in het raamwerk spant,
hoe het kleinkind
je leven vult van wachten
en kijken naar het einde
van de tuin,
en het bos erachter
dat verlangt naar licht.
Het is:
alsof met de jaren
je stilte beter kan verdragen.
Het leven lijkt nog
enkel een weerbericht.